

снощи мога да го кажа и сега — тя отметна дръзко главата си назадъ — не се разкайвамъ за словата си. Очитѣ ѝ станаха хладни и зли, пълни съ коравъ блѣсъкъ.

Вратитѣ се отвориха. На прага се яви Борилъ. Той даде знакъ на людетѣ си да останатъ вънъ и влѣзе. Вратата се затвори.

Мария и Дафина сториха низъкъ поклонъ. Погледнаха изподъ вежди къмъ лицето му. И останаха изненадани. Въмѣсто сурово и навъсено лице, тѣ зърнаха меко и благо изражение, усмивка пълна съ благоволение.

— Никога не съмъ идвалъ да те видя кжде живѣешъ, Марио. Все залисанъ съ държавни грижи, съ бранъ и размирия... Тази стая не ми се струва да има много слънце. Можешъ да пренесешъ покоитѣ си долу. Откактъ царицата си отиде въ Кумания, стантѣ ѝ стоятъ свободни. Тѣ сж близо до тия на госпожа Теодора, леля ти, и тя ще може по-често да те наглежда.

Той се огледа наоколо. Седна върху шарения сандъкъ. Даде знакъ на девойката да седне на малкото столче срещу него. Но тя остана права.

— Марио, дойдохъ да те помоля за извинение за снощи. Бѣхъ много тревоженъ, имахъ много грижи. Ти не улучи добро време да ми говоришъ по ония работи. Сега размислихъ и видѣхъ, че съмъ билъ несправедливъ.

Той извади отъ джоба си плоска, дългнеста кутия отъ кожа и яксамитъ. Отвори я.

— Ето, вземи. Това е изумруда на баща ти. А тия бисери и тия гривни сж отъ майка ти. По-късно ще ти дамъ и всичко останало. Ти ми искаше две хиляди перпери. Добре. Ще ти бждатъ дадени. Дори още три пѣти по толкозъ ще отпусна за вѣното ти. И цѣлото ти наследство ще бжде върнато. Днесъ съмъ много щастливъ. Имамъ високи гости. Следъ обѣдъ ще има голѣмъ приемъ въ честь на римския кардиналъ Пелагиусъ д'Албано. На пѣтъ за Константиновградъ той се отбилъ да види лицата ни. Понеже венецианцитѣ му правили спѣнки да замине по море за Константиновградъ, затова той миналъ презъ Нишъ и Търновъ. Трѣбва добре да му се отсраимъ.